

Hoofdstuk 5 Conclusie

Ik weet nu dat ik Triple-X heb. Sinds ik het te weten ben gekomen ben ik er meer en meer mee bezig gegaan, mede dankzij het feit dat ik mijn eindwerkstuk over dit onderwerp ben gaan doen.

Nou je weet het, ik vind het lastig om mensen uit te leggen hoe je het merkt, omdat het zo verschillend is en je het eigenlijk niet van je zelf kan zeggen. Want ik zou misschien ook wel lang zijn geweest als ik geen Triple-X zou hebben, omdat mijn vader ook lang is.

Ik dacht altijd mamma is "klein", Linda mijn zus is ook "klein". Pappa is lang en ik ben lang.

Maar omdat er dan in de Triple-X kenmerken staat, je bent dan vrij lang ga je denken dat het door Triple-X komt, terwijl het heus niet zo hoeft te zijn.

Soms denk ik eigenlijk ik het gewoon niet willen weten, wat schiet je er nou mee op dat je het weet? Maar toen mijn moeder het vertelde dacht ik juist weer kon je dat niet eerder vertellen.

Omdat je dan juist weer denkt bij de kenmerken die men over Triple-X zegt, o dat heb ik ook en dat en dat het komt dus door Triple-X, terwijl dat niet zo hoeft te zijn.

Maar wanneer zou ik dan wel willen weten dat ik Triple-X heb, want je kan het natuurlijk niet altijd verborgen houden omdat mijn ouders het wel wisten. Misschien zou ik het dan pas willen weten als ik op het punt sta om kinderen te krijgen? Of als ik op het punt sta samen te gaan wonen of was het wel het goeie moment?

Het goeie moment denk ik dan weer niet, het ging slecht met school, je hoorde dat je Triple-X hebt, leest de kenmerken en denkt dan o door Triple-X lekker dan, waarom ik, waarom??

Dus dan zou ik weer denken, vertel het dan toen het nog goed ging op school, dat je dan niet direct conclusies gaat trekken..?

Maar ja toen het slecht ging op school dachten mijn ouders dat het door Triple-X zou komen dus dan vertel je het omdat je denkt dat het daardoor komt. En ik denk niet dat mijn ouders het zouden kunnen vertellen toen het goed ging op school want wat hadden ze dan voor reden om het te vertellen, ze hadden geen voorbeeld van omdat het slecht op school gaat denken we dat, nee dat kon dan niet want het ging goed op school.

Later zou mijn moeder het wel kunnen vertellen door het feit dat ik lang ben, ze denkt nu dat het door Triple-X komt en misschien had ze toen in de periode dat het goed met school ging kunnen zeggen, Marleen je bent wel erg lang en met Triple-X enz.

Maar goed, het is zo gegaan zoals het gegaan is.

Je weet het, je kan er niks aan veranderen het leven gaat door, ook na de eindpresentatie gaat het leven door. Dan ga ik er niet veel meer mee bezig houden, ik wil het na de presentatie af sluiten, nog even nakletsen met familie en vrienden hoe het gegaan is maar verder is het dan klaar voor mij. Nog wel mijn werkstuk op internet plaatsen omdat het wel mijn doel was om de mens meer over Triple-X te weten laten komen.

Heb ik dan eigenlijk nu al wel een eindconclusie, want als ik het op internet ga zetten, na mijn presentatie dan krijg ik dan pas (misschien) reacties.

Ik heb natuurlijk wel veel reacties gehad van de mensen die ik geïnterviewd heb, dat ze het allemaal heel leuk vonden dat ik er een werkstuk over ben gaan maken. En de contactgroep die ik als eerste mailde was zeer enthousiast. Door hen ben ik verder gegaan omdat ik het in het begin toch wel erg moeilijk vond dat ik Triple-X heb.

Nu accepteer je het, je weet dat het eigenlijk niks ernstig is, dat je eigenlijk wel een beetje bijzonder bent, omdat niet veel mensen het hebben. Je vertelt het wanneer het van pas komt, je gaat er niet mee

te koop lopen omdat je weet van jezelf dat je het ook wel weer moeilijk vindt om het te vertellen.

Ik denk dat het zo goed is, dat ik nu met deze conclusie het al half heb afgesloten, 16 mei is de presentatie hopelijk is het dan voor veel mensen duidelijk. Dat ze ook weten dat dit ook bestaat en het eigenlijk "niks" is.